

ALEKSANDAR VUČIĆ

BIOGRAFIJA

Aleksandar Vučić ([Beograd](#), 5. mart 1970) srpski je političar i trenutni [Predsednik Republike Srbije](#). Funkciju predsednika obavlja od 31. maja 2017. Za predsednika izabran je nakon što je u prvom krugu [predsedničkih izbora iste godine](#) osvojio apsolutnu većinu. Uz to obavlja i funkciju predsednika [Srpske napredne stranke](#). Diplomirao je na [Pravnom fakultetu Univerziteta u Beogradu](#). Pored maternjeg srpskog, govori engleski i ruski jezik. Oženjen je i otac je troje dece.

U politički život Srbije ulazi 1993. pristupajući [Srpskoj radikalnoj stranci](#) sa 24 godine nakon čega je izabran za poslanika u Narodnoj skupštini. Dve godine kasnije je postao generalni sekretar stranke i na tom mestu je bio do 2008. kada podnosi ostavku na stranačke dužnosti. Iste godine se priključio osnivanju Srpske napredne stranke na čelu sa [Tomislavom Nikolićem](#) i bio je njen potpredsednik. Godine 2012. preuzima funkciju predsednika stranke.

Bio je prvi potpredsednik Vlade Republike Srbije (2012—2014) a zatim i njen predsednik u dva mandata (2014-2016 i 2016-2017). Takođe je obavljao funkciju ministra odbrane i koordinatora službe bezbednosti u [Vladi Ivica Dačića](#). Bio je i ministar informisanja (1998—2000) u [Vladi Mirka Marjanovića](#).

Mladost i obrazovanje

Rođen je [5. marta 1970.](#) godine u [Beogradu](#), kao stariji sin Angeline (devojačko Milovanov) i Anđelka Vučića. Ima mlađeg brata Andreja Vučića.

Aleksandar je bio odličan učenik u [osnovnoj školi „Branko Radičević“](#) i u [Zemunskoj gimnaziji](#). Pobeđivao je na gradskim i republičkim takmičenjima iz istorije, a bio je i pionirski prvak Beograda u šahu.

Evo njegovog pismenog zadatka povodom Dana Republike.

TEBI REPUBLIKO

Tebi Republiko za rođendan poklanjam buket crvenih ruža pun mira, radosti, sreće i najljepše slobode. Od kada ima Tebe nestalo je krvi, bola, žeđi i gladi. Sa Tobom je došla i ljubav naših naroda i narodnosti, došla je ljubav za sve ono što si Ti krvavo izborila pre 36 godina u Jajcu.

Dobićeš puno poklona. Radnici će Ti pokloniti nove fabrike, naučnici nova otkrića, graditelji mostove i puteve, a zemljoradnici puno šenice i kukuruza. Svi će Ti pokazati šta su uradili i proslaviće Tvoj rođendan uz radne pobjede.

Kada se mojim gradom budu vijorile zastave u čast Tvog rođendana sa buketom ruža punih najljepših želja pokloniće Ti sve moje petice, jer i ja sam učio da bi Ti nekada mogao pokloniti izgrađeni tunel, kuću ili hidroelektranu.

Tebi Republiko za rođendan poklanjam buket crvenih ruža da večno traješ.

Aleksandar Vučić IV/5

Završio je [Pravni fakultet u Beogradu](#), a usavršavao je engleski jezik u [Engleskoj](#), u [Brajtonu](#). Kao jedan od najboljih studenata generacije bio je i stipendista „Fondacije za razvoj naučnog podmlatka“. Radio je na „Kanal S“ na [Palama, Republika Srpska, 1992. i 1993.](#), gde je pripremao i vodio vesti na [engleskom jeziku](#), blok iz sveta, [intervjue](#) i [reportaže](#). Godine 1993. Vučić pristupa [Srpskoj radikalnoj stranci](#), i biva izabran za poslanika u Narodnoj skupštini Republike Srbije. Dve godine kasnije, sa 24 godine, postaje i njen generalni sekretar. Posle pobede radikala na lokalnim izborima u [Zemunu](#) 1996, postao je direktor Sportsko-poslovnog centra „Pinki“ (poznatijeg kao [Hala „Pinki“](#)). Trenirao je košarku i igrao fudbal. Poznat je kao navijač beogradske [Crvene zvezde](#). Vučić se 2013. godine oženio [Tamarom Đukanović](#) sa kojom je dobio sina Vukana 2017. godine. Iz prethodnog braka sa Ksenijom Janković ima sina Danila rođenog 1998, i ćerku Milicu rođenu 2002.^[5]

Ministar za informisanje

Aleksandar Vučić [24. marta 1998.](#) godine postaje ministar za informisanje u Vladi narodnog jedinstva [Mirka Marjanovića](#) koju čine [SPS](#), [SRS](#), i [JUL](#), i podnosi ostavku na mesto direktora „Pinkija“. Za vreme tog ministarskog mandata potpisao je Zakon o javnom informisanju, koji je ostao zapamćen po tome što je uveo visoke novčane kazne za novinare čije se pisanje kosilo sa politikom režima Slobodana Miloševića. Kazne su se morale platiti u roku od 24 sata, u protivnom bi njihova imovina bila zaplenjena. Usled toga je došlo do gašenja redakcija „Dnevnog telegrafa“, „Evropljanina“ i „Naše borbe“.^[7]

Vučić je imao ulogu u propagandi Miloševićevog režima za vreme [rata na Kosovu i Metohiji](#) kada su vršeni pritisci na medije putem krivičnih progona i zastrašivanja, pogotovo nezavisnih novinara koji su pisali o zločinima nad albancskim civilima, kao što su [Dejan Anastasijević](#) i [Slavko Ćuruvija](#). Vlada je donela Uredbu o posebnim merama u uslovima pretnje oružanim napadima [NATO](#)-a, za vreme čijeg važenja je ukinut program [Radio Indeksa](#), a zatim i Radio Sente, Kikinde, TV Pirota i Radio Sitija u Nišu. Sa kablovskih mreža su skinuti svi inostrani TV kanali, a zemaljskim radio i TV stanicama je zabranjeno reemitovanje inostranih servisa na srpskom jeziku.

Nakon što je odbijen zahtev da [RTS](#) reemituje šest sati programa inostranih medija tokom dana za vreme [bombardovanja SR Jugoslavije](#), NATO je proglasio zgradu RTS-a legitimnom metom smatrajući ga delom „ratne mašinerije“, koji sprovodi propagandu i ne izveštava adekvatno o

zbivanjima u ratu. Zgrada je [bombardovana 23. aprila](#) i život je izgubilo 16 radnika ove medijske kuće, a još 16 je povređeno.

U to vreme izabran je i za člana Upravnog odbora [Beogradskog Univerziteta](#) i [Filozofskog fakulteta](#) BU. Vučić je bio i na javnoj listi osoba kojima je zabranjen ulazak u [Evropsku uniju](#).

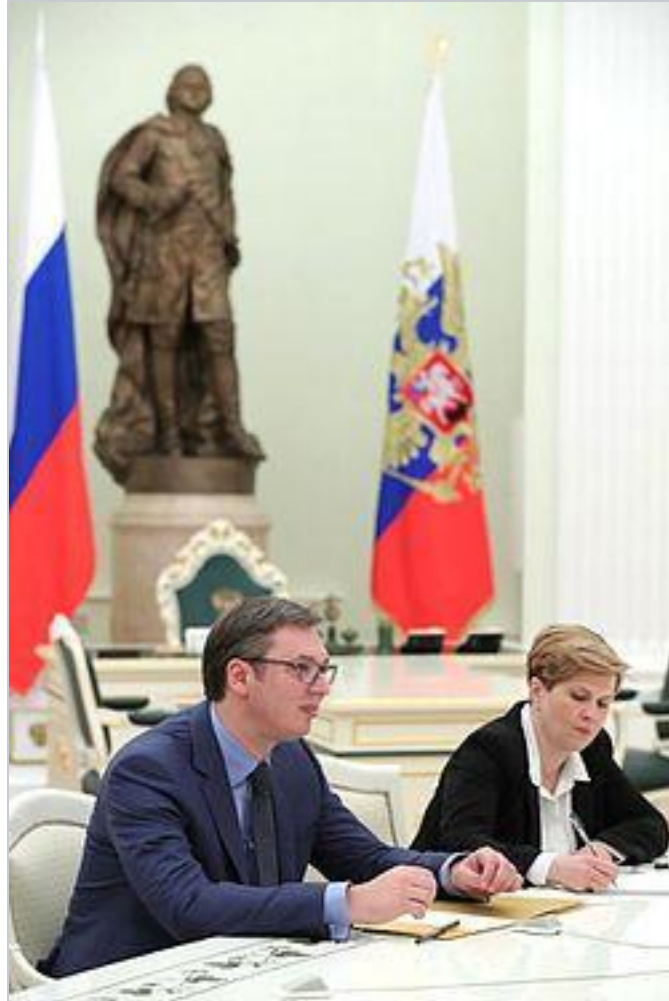
Nakon potpisivanja [Kumanovskog sporazuma](#), kojim je okončana bombardovanje [NATO](#) pakta, uveden [protektorat UN](#) i *de facto* suspendovan suverenitet Srbije u toj pokrajini, 14. juna 1999. ministri iz redova Srpske radikalne stranke podnose ostavke na svoje funkcije, ali nastavljaju da obavljaju svoje dužnosti, objašnjavajući to nacionalnim interesima.

Vučić je biran za poslanika u [Saveznoj skupštini SRJ](#) tri puta: u [Veće Republika](#) prvi put u februaru 1998, drugi put u maju [2000.](#) i konačno na saveznim izborima [24. septembra](#) 2000.-U maju 2000. godine, Savezna vlada SRJ ga je imenovala za člana Saveta Savezne javne ustanove [RTV Jugoslavija](#). U februaru [2001.](#), Vučić podnosi ostavku na funkciju saveznog poslanika.

Dalja karijera

[Predsednik Vlade Republike Srbije Aleksandar Vučić](#) i [predsednik Ruske Federacije Vladimir Putin](#) (2014)

[Predsednik Vlade Republike Srbije](#) Aleksandar Vučić u [Moskvi](#) (2017)

U martu [2002.](#) godine Aleksandru Vučiću je određen [porez na ekstraprofit](#) u iznosu od 48.500 [evra](#), u vezi stana od preko 100 kvadrata koji mu je [1998.](#) godine dodelila Vlada. Taj stan je potom, po tvrdnji DOS-ove vlasti, otkupljen ispod [tržišne vrednosti](#), mada Vučić objašnjava da je zapravo od Vlade dobio 60 kvadrata, a da je ostatak odmah u startu platio, uz pomoć porodice.

Na lokalnim izborima [2004.](#) Vučić se kandiduje za gradonačelnika [Beograda](#) sa motom kampanje „Vučić za metropolu“, u kojoj obilazi sva prigradska naselja i promovise za sebe urbani imidž mladog čoveka sa idejom i energijom. Osvojio je 29% glasova u prvom i 48,4% glasova u drugom krugu.

Aleksandar Vučić je bio generalni sekretar Srpske radikalne stranke i predsednik opštinskog odbora [Novi Beograd](#). Bio je [narodni poslanik](#) i zamenik predsednika [poslaničke grupe](#) Srpske radikalne stranke u [Narodnoj skupštini Republike Srbije](#), član [Administrativnog odbora](#) i [Odbora za ustavna pitanja](#), i zamenik predsednika [Odbora za Kosovo i Metohiju](#) i [Odbora za kulturu i informisanje](#)

Dana [28. maja 2008.](#) godine, Srpska radikalna stranka je zajedno sa koalicijom [Demokratska stranka Srbije-Nova Srbija](#) i koalicijom [Socijalistička partija Srbije-Partija ujedinjenih penzionera Srbije-Jedinstvena Srbija](#) potpisala koalicioni sporazum kojim je, na osnovu rezultata lokalnih izbora, bilo dogovoreno formiranje gradske većine u Skupštini grada Beograda. Vučić je tada predložen za novog [gradonačelnika Beograda](#). Međutim, nakon što je koalicija oko SPS-a formirala republičku Vladu sa [Demokratskom strankom](#) početkom jula, socijalisti su pod pritiskom DS odlučili da odustanu od potpisanog sporazuma i formirana je koalicija DS-SPS-G17-LDP u gradu Beogradu.

Nova stranka

[Tomislav Nikolić](#) i Aleksandar Vučić na osnivačkoj skupštini SNS (2008)

Dana [15. septembra](#) 2008. godine, nakon što je došlo do sukoba između čelnih ljudi u Srpskoj radikalnoj stranci ([Vojislava Šešelja](#) i [Tomislava Nikolića](#)), Vučić je podneo ostavku na dužnosti u Srpskoj radikalnoj stranci i objavio privremeno povlačenje iz političkog života. Početkom oktobra, saopštio je da se priključuje osnivanju Srpske napredne stranke Tomislava Nikolića.

Tom prilikom je izjavio da će se posvetiti berzanskim poslovima, „ili će pomagati svom bratu u vođenju firme“, ali je kasnije negirao da je njegov brat ima firmu.

Na osnivačkoj skupštini SNS, [21. oktobra](#), izabran je za zamenika predsednika [Srpske napredne stranke](#). Bio je na čelu izbornih štabova za prevremene lokalne izbore u [Zemunu](#) i [Voždovcu](#) 2009. godine gde je [Srpska napredna stranka](#) ubedljivo pobedila [Demokratsku stranku](#) i preuzela lokalnu vlast u ove dve [beogradske opštine](#).

Otako je napustio SRS i pristupio SNS, Vučić je promenio svoj imidž od nacionaliste u pro-evropskog političara.

Posle pobede Tomislava Nikolića na izborima održanim 20. maja 2012. i njegove ostavke na mesto predsednika SNS 24. maja 2012, Vučić preuzima funkciju [vršioca dužnosti](#) predsednika stranke. Na vanrednoj izbornoj skupštini, održanoj 29. septembra 2012. godine, Aleksandar Vučić je izabran jednoglasno za predsednika stranke

Nakon formiranja vlade (koalicija SNS-SPS-URS), jula 2012, postaje potpredsednik Vlade zadužen za odbranu, bezbednost i borbu protiv [korupcije](#) i [kriminala](#), kao i [ministar](#) odbrane. Predsednik Nikolić ga je imenovao za sekretara Saveta za nacionalnu bezbednost

Ministar odbrane

Odmah po nominaciji za prvog potpredsednika vlade zaduženog za odbranu, bezbednost, borbu protiv organizovanog kriminala i korupcije, najavljuje da u borbi protiv korupcije neće biti zaštićenih i da će buduća vlast imati „nultu toleranciju“ prema korupciji i kriminalu.

Vučić sa američkim sekretarom za odbranu [Leonom Panetom](#) (2012)

Dolaskom na čelo [Ministarstva odbrane](#), zatekao je teško materijalno stanje [vojske](#) i [vojne industrije](#). Odmah je otišao na više putovanja u potrazi za strateškim partnerima i kupcima za proizvode srpske [namenske industrije](#). Sa tih putovanja se vratio sa ugovorima sa Rusijom i UAE vrednim stotine miliona dolara. Učestvovao je u organizaciji aeromitinga „Batajnica 2012“ u sklopu proslave stogodišnjice [srpske avijacije](#), na kom je predstavljen nov domaći [školski avion „Lasta“](#). Otvara se i nova fabrika borbenih sistema u Velikoj Plani. Na sajmu naoružanja „Partner 2013“ održanom u junu 2013. je najavio investicije u ovaj sektor, za koji je rekao da očekuje da postane zamajac srpske industrije. [Sajam](#) je, takođe, rezultovao velikim brojem novih ugovora.

U isto vreme, u znak prijateljstva drugih država prema Srbiji, Ministarstvo odbrane je dobilo veoma vredne poklone, iz UAE tri blindirana Mercedesova džipa (*oko 3 miliona evra*) dvadeset sanitetskih vozila iz Kine (*oko 2 miliona evra*), četiri vozila tipa „Hamer“ od vlade SAD (*oko 850.000 evra*) Tradicionalno dobra saradnja sa Rusijom je još unapređena (ugovor o strateškom partnerstvu), a posebno je značajna akcija čišćenja terena od kasetnih mina na oko 3000 kvadrata kod aerodroma u Nišu i oko Paraćina.

Podneo je ostavku na mesto ministra odbrane uz obrazloženje da želi da se u punoj meri posveti borbi protiv korupcije i kriminala.

Briselski sporazum

[Sebastijan Kurc](#) i Aleksandar Vučić (2014)

Odmah po stupanju na dužnost, [Predsednik Srbije Tomislav Nikolić](#) najavljuje nastavak razgovora sa Prištinom na najvišem nivou, smatrajući da je to suviše važno pitanje da bi ga vodili niži službenici. Za taj posao predlaže [Ivicu Dačića](#), [Predsednika Vlade](#). Neko vreme su ti pregovori na prvi pogled uspešno napredovali i zaustavljeno je dalje oduzimanje prava Srbima na Kosovu (pravo na srpska dokumenta i tablice), prihvaćen je nacrt stvaranja [Zajednice srpskih opština](#), međutim, dolazi do zastoja kod utvrđivanja prava Zajednice opština. U aprilu 2013. se Aleksandar Vučić priključuje pregovaračkom timu sa ciljem da obezbedi da građani ZSO sami odlučuju o sudstvu i policiji¹ U svojoj ideji o stvaranju ZSO¹, Vučić je pronašao rešenje kako da se obezbedi autonomija u sredinama sa većinskim srpskim stanovništvom, da Zajednica sama upravlja obrazovanjem, zdravstvom, da sudska vlast i policija budu usklađene po sastavu sa etničkom slikom u njoj, i da Priština može da postavi regionalnog komandanta samo po izboru ZSO-a.

Na tom sastanku, [Hašim Tači](#) pokušava da minira sporazum zahtevom da se kao jedna izborna jedinica, na četiri srpske opštine doda još tri većinski albanske opštine, ili „makar“ južni deo [Kosovske Mitrovice](#). Taj predlog je za srpsku stranu neprihvatljiv jer bi se time ozbiljno narušila etnička slika. I pored velikog pritiska na pregovarače lično, kao i na [Srbiju](#), Aleksandar Vučić odbija predlog, smatrajući da u toj formi ne zadovoljava ni minimum interesa Srbije, ni njenih građana na [KiM](#),. Traži nastavak pregovora i od EU da svojim autoritetom privoli kosovske Albance na kompromis. Tada se prvi put dešava da EU uvažava zahtev Srbije i vrši pritisak na Prištinu koja

nevoljno prihvata poredeći Zajednicu Opštinal Tom prilikom Vučić dobija garancije [EU](#) i [NATO](#)-a da “albanska čizma“ neće imati pristup [Severu Kosova](#). Dogovara se raspisivanje [izbora](#) za novembar 2013. čime bi srpske institucije dobile pun legitimitet, umesto da od strane međunarodne zajednice i ostatka KiM budu tretirane kao paralelne. Priština se obavezuje da donese zakon o opštoj [amnestiji](#) čime se trajno onemogućuje eventualno zastrašivanje srpskog stanovništva sudskim procesima lako Aleksandar Vučić nije u potpunosti zadovoljan rezultatima pregovora, procenjujući da je to maksimum od mogućeg da je odluka jedina prava za budućnost Srbije, prihvata da se parafira sporazum. Po povratku u zemlju daje na uvid javnosti ceo tok pregovora kao i konačan sporazum. U [Narodnoj Skupštini](#) sporazum dobija veliku podršku (173 poslanika za, 24 protiv, 1 uzdržan i 5 nije glasalo). Na KiM su ljudi uznemireni i nesigurni kako će te promene uticati na njihov život i Aleksandar Vučić odlazi na Kim da odgovori na njihova pitanja. Jedan deo prihvata uveravanja državnog vrha da neće ostati nezaštićeni, ali drugi deo ([DSS](#), [SRS](#), delimično [SPC](#)) i dalje insistira na zadržavanju postojećeg stanja. Tada Aleksandar Vučić predlaže [referendum](#) pod uslovom da se svi obavežu da će prihvatiti njegove rezultate. Predstavnici nezadovoljne grupe Srba odbili su održavanje ovakvog referenduma. U međuvremenu je započeo proces [implementacije Briselskog sporazuma](#) i raspisani su izbori na kojima je kandidovana zajednička srpska lista, koja treba da obezbedi da se glasovi Srba ne rasipaju i da, sa velikim brojem dobijenih glasova, bude osnova za samostalnost Zajednici srpskih opština,

Posle uspešno sprovedenih pregovora, Srbija je na [Vidovdan](#), 28. juna 2013. dobila okvirno datum za započinjanje pregovora sa EU, s tim da je datum prve pristupne konferencije oročen najkasnije za januar 2014.

Predsednik Vlade

Predsednik Vlade Republike Srbije Aleksandar Vučić i državni sekretar Sjedinjenih Američkih Država Džon Keri u Vašingtonu (2015)

Vanredni parlamentarni izbori u Srbiji održani su 16. marta 2014. Istog dana održani su i vanredni izbori za lokalnu vlast u Beogradu. Parlamentarni izbori su raspisani nakon odluke predsedništava SNS-a i SPS-a da se trenutni saziv Narodne Skupštine i Vlada raspuste zarad „provere volje naroda”, Na parlamentarnim izborima izborna lista „Budućnost u koju verujemo” koju je predvodio Aleksandar Vučić i Srpska napredna stranka, osvojila je ubedljivo najveći broj glasova — 48,35%. 27. aprila formirana je nova Vlada Srbije sa Aleksandrom Vučićem na mestu predsednika Vlade. Pored stranaka sa liste koju je predvodila SNS, u vladu je ponovo ušla i koalicija okupljena oko SPS. Na vanrednim parlamentarnim izborima 24. aprila 2016., Srpska napredna stranka je ponovo osvojila ubedljivo najveći broj glasova — 48,25%. Nakon ovih izbora, vladu na čelu sa Aleksandrom Vučićem su 11. avgusta 2016. ponovo sastavili SNS i SPS, sa svojim koalicionim partnerima. Ovu vladu su podržali i Savez vojvođanskih Mađara i albanska Partija za demokratsko delovanje.

Predsednik Republike

Odlukom Predsedništva i Glavnog odbora Srpske napredne stranke, Aleksandar Vučić je izabran za kandidata ove stranke na predsedničkim izborima, koji su održani 2. aprila 2017. Njegovu kandidaturu su podržale i sve stranke vladajuće koalicije (SPS, PS, SDPS, PSS, SPO, Samostalni DSS, PUPS, JS i SVM). Na ovim izborima, Vučić je pobedio u prvom krugu, osvojivši 55,08% glasova, dok su pojedini mediji i neke od opozicionih struktura naglasili da je uočen niz nepravilnosti tokom izbornog procesa. Prema izveštaju OEBS-a, neizbalansirano izveštavanje medija, pritisci na birače i zaposlene u državnim institucijama i zloupotreba javnih resursa za sprovođenje kampanje su poljuljali jednakost mogućnosti u takmičenju kandidata. To je bila prva pobeda već u prvom krugu

predsedničkih izbora nakon [izbora 1992.](#) godine na kojima je pobjedu odneo [Slobodan Milošević](#) ([Vojislav Koštunica](#) je odneo pobjedu u prvom krugu na [izborima](#) za predsjednika [SR Jugoslavije](#)).

Prema istraživanjima [CeSID-a](#) o demografskoj strukturi pristalica predsjedničkih kandidata, za Vučića su glasali približno u istom odnosu muškarci i žene, sa prosečnom starošću od 55 godina usled visokog udela (42%) građana u penziji. Najveći broj glasača (41%) je završio četvorogodišnju srednju školu, a zatim radničku školu (22%), dok 21% ima obrazovanje niže od srednje škole.

Na dužnost predsjednika Republike Srbije, stupio je [31. maja](#) 2017. nakon isteka mandata dotadašnjem predsjedniku [Tomislavu Nikoliću](#). Dan pre toga, podneo je ostavku na mesto predsjednika Vlade Srbije. [15. juna](#) mandat za sastav nove vlade poverio je [Ani Brnabić](#), tadašnjoj ministarki državne uprave i lokalne samouprave. Ova vlada formirana je [29. juna](#).

Tokom posete Rusiji u decembru 2017. godine dobio je titulu počasnog doktora na Moskovskom državnom institutu za međunarodne odnose (MGIMO). Dobitnik je „Zlatnog lava” za mir u Veneciji 2018. godine.

BIOGRAFIJE NEKIH ISTAKNUTIH PRAVNIKA

Ovde ćemo potsetiti na neke zlata vredne matematičare koji su po zanimanju bili diplomirani pravnici, dakle iste struke kao što je naš izuzetno cenjeni predsednik Republike Srbije Aleksandar Vučić.

Zato je sadržaj ovog sajta posvećen baš njemu, našem predsedniku Republike.

Rene Dekart

Rene Dekart

Datum rođenja 31. mart 1596.

Mesto rođenja [La Eij](#)
[Francuska](#)

Datum smrti 11. februar 1650. (53 god.)

Mesto smrti	Stokholm Švedska
Polje	filozofija , matematika
Škola	collège Henri-IV de La Flèche , Univerzitet u Lajdenu
Poznat po	zasnovao analitičku geometriju
Potpis	

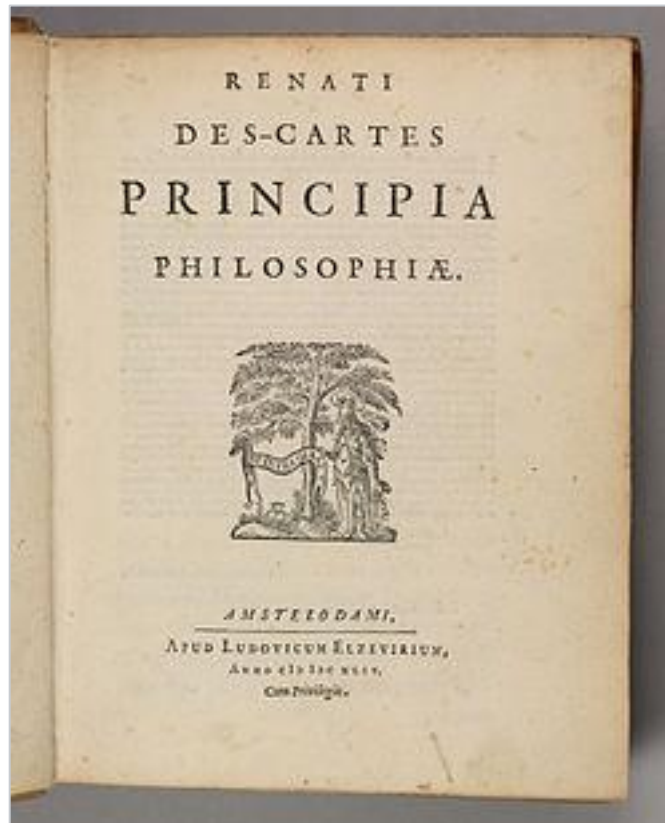
Rene Dekart ([lat. Renatus des Cartes](#),^[2] [franc. René Descartes](#); [La Ej](#), [31. mart 1596](#) — [Stokholm](#), [11. februar 1650](#)) bio je francuski [filozof](#),^[1] [matematičar](#) i [naučnik](#) čije je delo [Geometrija](#) (*La geometrie*) postavilo osnove današnjoj [analitičkoj geometriji](#). Začetnik je novovekovnog filozofskog pravca [racionalizma](#),^[5] a često se kaže da se u njegovom djelu mogu naći i neke od prvih [empirističkih](#) teza. U *Meditacijama o prvoj filozofiji* dosljedno (tzv. metodskom sumnjom) izvodi ono prvo sigurno saznanja i uobličava ga u čuveno [Cogito ergo sum](#) stav koji će značiti izvorni preokret u novovekovnoj evropskoj misli, odvajajući je od srednjovekovnog teocentričnog pogleda sholastičke provenijencije.^[6] U Dekartovoj filozofiji, rekao bi [Hegel](#), subjekt postaje za sebe, konkretizuje se prevazilazeći antičku objektivnost.

Dekart je svoje najpoznatije delo *Raspravu o metodi* ([fran. Discours de la méthode](#), 1637.) objavio na maternjem, francuskom jeziku, a ne na latinskom učene Evrope, jer se ne obraća ljudima knjiške učenosti nego ljudima [zdravog razuma](#). Izvesnost u saznanju savremenog čoveka, prema Dekartu, postiže se metodom univerzalne sumnje, kojom se odbacuje sve što nije jasno i očigledno, a što je očigledno i jasno, to je izvesno i istinito. Dekart je pokazao da u praktičnom životu ne možemo nezainteresovano i unedogled izvoditi naučna istraživanja kao u teoriji jasne i razgovetne spoznaje, niti pak ovu kao u tehnici naknadno primenjivati na etičko-političko delovanje, nego da se moramo odlučiti za delovanje u svakoj datoj situaciji, jer *delovanje ne trpi odlaganja*.^[7] Dekartova najpoznatija i najznamenitija tvrdnja je „Mislim, dakle postojim“.^[1]

Kuća gde je rođen Rene Dekart u seocetu *Le Haye* - danas mesto nosi naziv po Dekartu .

Knjiga *Načela filozofije (Principia philosophiæ, 1644.*

Rođen je [31. marta 1596.](#) godine u La Eju (*La Haue*, danas *La Haue Descartes*) u [Francuskoj](#). Obrazovanje je stekao u Anjonu upisavši tada elitnu jezuitsku školu u La Flešu (*Fleche*) sa samo osam godina (1604) where he was introduced to mathematics and physics, including Galileo's work. Tu je proveo osam godina učeći logiku, matematiku i

tradicionalnu Aristotelovu filozofiju. Njegov biograf Adrijan Bajet (*Adrian Baillet*) tvdi da je imao problema sa zdravljem, pa je dobio dozvolu da ostaje u krevetu do jedanaest sati ujutru. Tu naviku je zadržao do kraja života. Jedini predmet kojim je bio zadovoljan bila je [matematika](#). Ovo saznanje ne samo što je uticalo na njegov način razmišljanja, već i na njegov celokupni rad.

Po završetku škole preselio se u [Pariz](#) i posle nekog vremena upisao je Univerzitet u Puatijeju (*Poitiers*). Diplomiravši prava [1616](#), prijavio se za vojnu školu u Bredau (*Breda*) [1618](#). godine počeo je da uči matematiku i mehaniku kod holandskog naučnika [Isaka Bekmana](#) (*Isaac Beeckman*), spoznajući jedinstvo prirodnih nauka. Posle dve godine provedene u [Holandiji](#), putovao je po [Evropi](#) da bi se [1619](#). godine priključio Bavarskoj vojsci. U periodu od [1620](#). do [1628](#). godine Dekart je putovao po Evropi, boraveći u [Češkoj](#) (1620), [Mađarskoj](#) (1621), [Nemačkoj](#), Holandiji i Francuskoj (1622—1623). U Parizu je 1623. upoznao Marena Mersena (*Marina Mersenne*) koji mu je postao doživotni prijatelj i veza s mnogim tadašnjim učenim ljudima. Iz Pariza je oputovao u [Italiju](#), gde je neko vreme boravio u [Veneciji](#), da bi se ponovo [1625](#). godine vratio u [Francusku](#). Dekart se vremenom umorio od silnih putovanja i odlučio da se skrasi. Dugo je birao zemlju koja bi odgovarala njegovoj prirodi i na kraju se odlučio za [Holandiju](#). Tu je živeo tokom sledećih dvadeset godina. Neposredno posle nastanjenja u Holandiji, Dekart je počeo da radi na svojoj prvoj velikoj tezi u oblasti fizike, pod nazivom Svet (*Le Monde, ou Traité de la Lumiere*). Pri završetku ovog rada do njega je stigla vest da je Galilej osuđen na kućni zatvor. Dekart je odlučio da ne rizikuje objavljujući svoj rad, tako da je Svet objavljen samo delimično posle njegove smrti. U Holandiji je Dekart imao mnogo prijatelja među naučnicima. I dalje je održavao prijateljstvo sa Bekmanom i Mersenom. Kontaktirao je i sa mnogim drugim naučnicima i misliocima svoga vremena.

Godine 1649. [švedska](#) kraljica [Kristina](#) ubedila je Dekarta da dođe u [Stokholm](#). Dvadesettrogodišnja kraljica je želela da je Dekart podučava filozofiji u pet sati ujutro, zbog njenih državnčkih dužnosti samo je tada imala vremena. Želeći da svojim savetima utiče na ćudljivu vladarku tada moćne zemlje kako bi time učinio nešto za mir u svetu, Dekart je podnosio surove uslove u zemlji stena i glečera. Posle samo nekoliko meseci provedenih na hladnoj severnoj klimi, hodajući svako jutro do palate, Dekart je umro [11. februara 1650](#). godine od zapaljenja pluća, u pedeset i četvrtoj godini

Gotfrid Vilhelm Lajbnic

Gotfrid Vilhelm Lajbnic

Puno ime Gotfrid Vilhelm Frajher fon
Lajbnic

**Datum
rođenja** 1. jul 1646.

**Mesto
rođenja** [Lajpcig](#)

Datum smrti 14. novembar 1716. god.

Mesto smrti [Hanover](#)

Škola	Univerzitet u Altdorfu
Epoha	Filozofija 17. veka
Regija	Zapadna filozofija
Škola filozofije	Racionalizam
Interes	metafizika epistemologija nauka matematika
Ideje	kalkulus urođeno saznanje optimizam monada

Potpis

Gotfrid Vilhelm Frajher (baron) fon Lajbnić, ([nem.](#) *Gottfried Wilhelm Freiherr (baron) von Leibniz*; [Lajpcig](#), [1. jul 1646](#) — [Hanover](#), [14. novembar 1716](#)) bio je nemački filozof, matematičar, pronalazač, pravnik, istoričar, diplomata i politički savetnik [lužičkosrpskog](#) porekla Dao je značajan doprinos u optici i mehanici. Smatra se poslednjim čovekom enciklopedijskog znanja zapadne civilizacije.

Stekao je obrazovanje iz prava i filozofije, radio je kao sekretar u dvema najpoznatijim plemićkim porodicama u [Nemačkoj](#) (od kojih je jedna tokom njegovog službovanja postala engleska kraljevska porodica). Zauzima podjednako značajno mesto kako u istoriji [filozofije](#) tako i u istoriji [matematike](#). Ustanovio je [infinitesimalni](#)

[račun](#) (kalkulus, matematička analiza) nezavisno od [Njutna](#), kao i binarni sistem koji predstavlja osnovu moderne računarske tehnologije. U filozofiji ostaće najpoznatiji po [optimizmu](#), npr. njegov zaključak da je Bog stvorio najbolji svet od svih mogućih svetova.

Lajbnic je dao veliki doprinos u [fizici](#) (optici i mehanici) i tehnologiji, kao i, što će se kasnije utvrditi, [biologiji](#), [medicini](#), [geologiji](#), [teoriji verovatnoće](#), [psihologiji](#), [informatici](#). Pisao je na latinskom, francuskom i nemačkom i to o politici, pravu, etici, teologiji, istoriji i filologiji. Iako je mnogo pisao, malo toga je objavljeno.

Fransoa Vijet

Fransoa Vijet

Fransoa Vijet

Datum rođenja	1540
Mesto rođenja	Fontne le Kont Francuska
Datum smrti	23. februar 1603. (62/63 god.)
Mesto smrti	Pariz Francuska
Polje	Matematika
Škola	University of Poitiers

Poznat po [Vijetove formule](#)
[Vijetova formula](#) za razvoj
broja π

Fransoa Vijet ([franc. François Viète](#); [Fontne le Kont, 1540](#) — [Pariz, 23. februar 1603](#)), poznat i kao **Francisko Vijeta** bio je [francuski matematičar](#).

Rođen je u [Fontne le Kontu](#) i veruje se da je odgajan kao [katolik](#); ali nema sumnje da je nekoliko godina bio [Hugenot](#). Po završetku studija [prava](#) u [Poatjeu](#), Vijet je počeo svoju karijeru kao advokat u svom rodnom gradu. Napustio je Fontne le Kont oko [1567.](#) godine i kasnije postao savetnik [Parlamenta Bretanje](#) u [Renu](#). Zbog religijskih problema je napustio tu poziciju, pa ga je [Anri, roanski vojvoda](#), poznati vođa Hugenota, uzeo pod svoju posebnu zaštitu. [Anri od Navare](#) je uputio dva pisma kralju [Anriju III od Francuske](#), [3. marta](#) i [26. aprila 1585.](#) godine, u pokušaju da vrati Vijeta na svoju njegovu poziciju; taj pokušaj je bio neuspešan. Pošto je Anri od Navare postao kralj Francuske, Vijetu je dat položaj savetnika *parlamenta* u [Turu](#) (1589). Zatim je postao kraljevski lični savetnik, i to je ostao do svoje smrti, koja se iznenada desila u [Parizu](#) februara [1603.](#) godine. Uzrok smrti je nepoznat.

Dok je bio u Turu, Vijet je otkrio ključ [španske](#) šifre, koji se sastojao od više od 500 karaktera i ovo je značilo da su sve poruke na tom jeziku Francuzi mogli lako da pročitaju. Međutim, njegova slava se sada u potpunosti oslanja na njegova dostignuća u matematici. Kako je bio imućan, štampao je brojne radove o svom trošku, i u njima je pisao o raznim granama nauke i slao ih je naučnicima u skoro svakoj zemlji Evrope. Njegov jak karakter može se videti u činjenici da je mesec dana kao gosta zabavljao svog naučnog neprijatelja, [Adrijana van Romena](#), a onda platio troškove njegovog povratka kući. Vijetovi spisi su veoma brzo postali poznati; međutim, kada je [Francisko van Shoten](#) izdao opšte izdanje njegovih dela [1646.](#) godine, neka su izgubljena.

Vijetovim spisima je nedostajala disciplina. U smišljanju tehničkih termina izvedenih iz grčkog jezika, čini se da je pokušavao da ih učini što nerazumljivijim. Nijedan od njih nije opstao, a nije prihvaćen ni njegov predlog da se nepoznate veličine obeležavaju samoglasnicima A, E, I, O, U i Y (suglasnici B, C itd. bili bi rezervisani za poznate veličine). Vijet se često naziva ocem moderne [algebre](#). Ovo ne znači da se niko pre njega nije setio da koristi simbole koji nisu brojevi, kao što su slova abecede, za označavanje veličina u aritmetici, već je on ovaj običaj samo popularizovao.

S druge strane, Vijet je bio vešt u mnogim modernim veštinama, tražeći uprošćavanje jednačina zamenom novih veličina koje imaju određenu vezu sa primitivnim nepoznatim veličinama. Jedno od njegovih dela, *Recensio canonica effectioum geometricarum*, ono što je kasnije nazvano [algebarska geometrija](#), je zbirka pravila kako konstruisati algebarske izraze koristeći samo lenjir i šestar. Premda su ovi spisi bili uglavnom razumljivi, pa stoga od velike didaktičke važnosti, princip homogenosti, koga je prvi formulisao Vijet, bio je

daleko ispred svog vremena. Taj princip su koristili grčki autori klasičnog doba; ali od kasnijih matematičara, samo su [Heron](#), [Diofant](#) i drugi bili spremni da smatraju linije i površi kao obične brojeve koji mogu da se spoje kako bi dali novi broj, njihov zbir.

Vijet je znao da postoji veza između pozitivnih [korena](#) jednačine i koeficijenata različitih stepena nepoznate veličine (vidi [Diofantove formule](#) i njihovu primenu na [kvadratne jednačine](#)). Otkrio je formulu za izvođenje [sinusa](#) višestrukog ugla i znao ju je još [1593](#). godine. Te godine je Adrijan van Romen svim matematičarima kao problem zadao jednu jednačinu 45. stepena, koju je Vijet odmah rešio, jer je prepoznao da zavisi od jednačine između $\sin x$ i $x/45$.

To je bio prvi susret ova dva naučnika. Drugi se odigrao kada je Vijet ukazao da nije još ovladao [Apolonijevim](#) problemom dodira, a Adrijan van Romen je dao rešenje preko hiperbole. Vijet ga, međutim, nije prihvatio, jer je postojalo rešenje uz pomoć samo lenjira i šestara, koje je objavio u *Apollonius Gallus* (1600). U ovom radu, Vijet koristi centar sličnosti dva kruga. Konačno, dao je beskonačni proizvod za broj π (vidi [Vijetova formula](#)).

Vijetova sakupljena dela je izdao Francisko van Shoten u [Lajdenu 1646](#). godine pod nazivom *Opera Mathematica*.

Pjer de Ferma

17. avgust 1601.

**Datum
rođenja**

**Mesto
rođenja** [Bomon de Lomanj](#)
[Francuska](#)

Datum smrti 12. januar 1665. (63 god.)

Mesto smrti [Kastr](#)
[Francuska](#)

Polje	matematika , pravo
Škola	Univerzitet u Orleanu
Poznat po	poslednjoj Fermaovoj teoremi

Pjer de Ferma ([franc. Pierre de Fermat](#); [Bomon de Lomanj](#), [17. avgust 1601](#) — [Kastr](#), [12. januar 1665](#)) bio je [francuski matematičar](#) i pravnik u [tuluskom parlamentu](#). Uz [Dekarta](#), jedan je od najznačajnijih matematičara Francuske [17. veka](#).

Bio je sin trgovca kožom. Studirao je na univerzitetima u Tuluzu, [Orleanu](#) i [Bordou](#) i završio [pravo](#). Još kao student pokazivao je nesumnjivi talenat za matematiku istakavši se [1629](#). svojom restauracijom [Apolonijevog dela lat. Plane loci](#) (u slobodnom prevodu „Značajne tačke u ravni“). Bio je jedan od začetnika [diferencijalnog računa](#) sa svojim metodom pronalazjenja najvećih i najmanjih ordinata krivih linija, analognim tada još nepoznatom diferencijalnom računu. Možda su još značajnija njegova briljantna istraživanja u [teoriji brojeva](#). Takođe su notabilni njegovi doprinosi [analitičkoj geometriji](#) i verovatnoći.

Velika Fermaova teorema

De Ferma je poznat po svojoj [Velikoj Fermaovoj teoremi](#), koja se još zove i [Poslednja Fermaova teorema](#) i kaže: jednačina $x^n + y^n = z^n$ nema celobrojnih rešenja za $n > 2$, *osim trivijalnih sa 0 i 1*. Kada je preminuo, u njegovoj zaostavštini je na margini [Diofantove](#) knjige *Aritmetika* pronađen zapis u kome Ferma tvrdi kako je pronašao elegantan dokaz za ovo tvrđenje, ali da su margine date knjige suviše male da bi dokaz na njima izveo. Narednih 300 godina matematičari širom sveta su pokušavali da nađu ovakav dokaz, i u tome su uspeli tek krajem [20. veka](#). Problem je rešen uz upotrebu „teške artiljerije“ iz teorije algebarskih krivih i [teorije grupa](#). Veliku Fermaovu teoremu dokazao je [Endru Vajls 1993](#). godine, međutim ispostavilo se da je dokaz imao nekoliko slabosti, pa je Vajls uz pomoć kolege Ričarda Tejlora te slabosti otklonio i dokaz je konačno objavljen [1995](#). godine.
